

vil det ofte medføre en Forhaling, som ikke er heldig. I Reglen vil jo ogsaa den bedkommende Amtmand følge Politimesterens Indstilling. Der kan derfor sikkert være enkelte Punkter, hvor man godt kan overlade Politimesteren at handle uden at indhente Amtmandens Afgørelse.

Endelig skal jeg bemærke, at de Diæter, der ere foreslaaede i § 16, forekommer mig at være lovlig smaa. De ere jo satte til 3 Kr. for hver fulde 6 Timer for Politimesteren, og Toldembedsmanden, hvis det er en Toldassistent, skal have det samme; der er den store Forfæls paa Toldvæsenet og Politimesteren, at denne i Reglen maa have en Skriver med, og skal han maaske i flere Dage betale Logi og Ophold for sig og sin Skriver, vil det sikkert ofte vise sig, at disse Diæter ere lovlig smaa.

I øvrigt anbefaler jeg Lovforslagets Fremme paa det bedste, idet jeg haaber, at de forskellige Punkter, jeg har tilladt mig at berøre, mulig kunne komme til nærmere Drøftelse i det Udvalg, som jeg venter nedfat i Sagen.

Møden: Jeg ønsker kun at sige et Par Ord med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, for eventuelt at fremkalde en Drøftelse af Spørgsmaalet om Forholdet mellem forskellige Bestemmelser i det og Sølovens Regler. Der er f. Eks. i § 13 den Bestemmelse, at „Omføringernes Fordeling mellem Bjærgere og Forstrandsejer og Bjærgelønnens Fordeling mellem Bjærgerne, for saa vidt disse ikke derom kunne enes, afgøres af Amtmanden.“ Der er altsaa ikke Udgang til, hvis de paagældende ønske det, eventuelt at lade Domstolene afgøre denne Sag. Det forekommer mig, at der kunde være Spørgsmaal, om man ikke eventuelt kunde give den samme Udgang hertil, som i saa Henseende Søloven giver med Hensyn til saadanne Tvistigheder. Ligeledes har Søloven med Hensyn til Spørgsmaalet om Bjærgelønnens Størrelse en Mulighed for eventuelt at gaa videre, og det forekommer mig, at der ogsaa paa dette Punkt kunde være Tale om at gøre Forandring i Lovforslaget. Det er altsaa kun en eventuel Drøftelse af Spørgsmaalet om Begrundelsen af, at man paa forskellige Punkter har taget anden Bestemmelse, som jeg kunde ønske at foranledige.

Naar man i § 4 giver Bjærgeløbet en Eneret, forekommer det mig, at det vilde være ønskeligt at præcisere saa nøje som muligt, hvor langt Eneretten strækker sig. I tredje Stykke af Paragraffen hedder det, at „hvor Bjærgeløb er oprettet, tilkommer

og paahviler al Bjærgning, som ved Bistand, der ydes fra Land, finder Sted paa Kyststrækningen i den paagældende Kommune, Lavet“. Naar nu en Bjærgningsentreprise iværksætter Bjærgningen ude fra, og den maaske i en eller anden Henseende har Trang til at benytte Arbejdskraft fra Land, er saa ogsaa Bjærgeløbet eneberettiget paa det Punkt, eller er Bjærgningsentreprisen frit stillet med Hensyn til dette? Dette er et Punkt, hvorpaa man har henlede min Opmærksomhed, og hvorpaa jeg ønsker at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed, for at det ikke senere skal kunne give Anledning til Tvistigheder.

Rump: Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger angaaende det foreliggende Lovforslag, ikke saa meget om dets Detaljer, der efter min Mening nærmest høre hjemme i et Udvalg, som derimod angaaende Lovforslaget i Almindelighed. Som Motiverne ophjse, er den nærmeste Foranledning til Lovforslagets Fremkomst Sølovens Kapitel IX, der handler om Bjærgeløb, fastsætter de nærmere Regler om dennes Bestemmelse og navnlig har den Hovedbestemmelse, at det er Domstolene, der, naar de interesserede ikke kunne enes om Bjærgelønnens Størrelse, have at fastsætte den, mens det efter den tidligere Lovgivning er Administrationen, der fastsætter den. Der er ogsaa, som den sidste ærede Tale berørte, givet Bestemmelser om Grænsen for Bjærgelønnens Størrelse, og derhos findes der i Søloven en Bestemmelse om, at, hvad Bjærgere i øvrigt have at iagttage, bestemmes i en særlig Strandingslov. Det er disse Bestemmelser, der have foranlediget Lovforslagets Fremkomst. De hidtil gældende Regler om Strandinger indeholdes i Frdn. af 28de December 1836, hvortil knytter sig senere administrative Bestemmelser og ligeledes enkelte Lovbestemmelser. Frdn. af 1836 er en saa gammel Lov, at den højlig kan trænge til at faa en Afsløser. Forholdene have udviklet sig saa meget siden 1836, at de Bestemmelser, der den Gang kunde være hensigtsmæssige, ikke ere det tilfulde nu. Paa den nævnte Tid vare Forholdene saa lidet udviklede, at naar der skulde sørges forsvareligt for Bjærgningen, var det naturligt at lægge Myndigheden i saa Henseende i Administrationens Haand. Det blev derfor overladt til Administrationen at sørge for Bjærgningen, selvfølgelig under Forudsætning af, at bedkommende ikke frabad sig Administrationens Bistand; men Forholdene vare den Gang saaledes, at den strandede var nærmest henvist til at henvende sig til